

Het bestuur van de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde kent de Henriëtte de Beaufortprijs 2022 (over de jaren 2016-2021) toe aan Mirjam van Hengel, *Een knipperend ogenblik, Portret van Remco Campert* (Amsterdam: De Bezige Bij). De prijs wordt op 15 oktober 2022 uitgereikt te Leiden.

Advies van de Commissie van voordracht

Suzanne van der Beek, Odile Heynders, Ton Naaijken

Een knipperend ogenblik is een prachtige biografie, gebaseerd op ‘vrijdagmiddaggesperkken’ die Mirjam van Hengel voerde met Remco Campert en zijn vrouw, Deborah. De biografe *spreekt* met de dichter, onderzoekt zijn oeuvre en representeert zijn leven, en, zoals zij schrijft in de inleiding, zij *verbeeldt* dat leven ook. In navolging van Virginia Woolf zien de biograaf en de dichter de biografie als een hybride genre: ‘het in kaart brengen van geschiedenis vraagt om feiten, maar om iemands essentie te raken is fictie nodig’ (10/11).

Het portret dat Van Hengel schildert van Campert is een in stilistisch, intellectueel en biografie-technisch opzicht briljant boek. Het verbindt de levensschets die wordt geboden, met een cultuurgeschiedenis van de jaren vijftig tot nu. De persoonlijke interviews van de biografe met haar ‘object’ illustreren ook het leven in de huidige tijd, in het hedendaagse Amsterdam. De biografie wordt met een positief-kritische blik op de geportretteerde geschreven, op het laatst steeds met een sterke *second opinion* van zijn partner.

Het boek is uitnodigend en getuigt van superieure kennis van de Nederlandse poëzie en haar geschiedenis. Citaten uit gedichten worden feilloos, deskundig en op natuurlijke wijze in het betoog opgenomen. Het boek heeft een sterke compositie, waarin persoonlijke ervaringen, artistieke netwerken en culturele ontwikkelingen als vanzelf worden behandeld. In het deel over jazz wordt bijvoorbeeld een treffende parallel gelegd met het ontstaan van Camperts poëzie. De biografie wordt zo een standaardwerk over de dichter in zijn tijd en is bijgevolg van hoge literatuur- en cultuurhistorische waarde.

Er is voorbeeldig onderzoek gedaan, uitgebreid en integer wordt het leven van de dichter (als zoon, kunstenaar, minnaar, vader) in al zijn facetten beschreven. Citaten worden subtiel en zinvol ingezet en zijn achterin terloops maar verantwoord gedocumenteerd. Het boek is zonder aplomb neergeschreven en levert het beeld op van een eenzaat, die bijvoorbeeld ‘lekker alleen’ in een jazzclub wil zitten. Het is geen beschrijving van een ego, de man wordt niet gespaard, de toon is nooit opdringerig en lijkt *en passant* te ontstaan – met een open oog voor toeval en de eigenwijze eigenheid van de gedichten. De dichter en biografe vierten het leven met een werk waarin dat leven nog niet helemaal afgerond maar wel doordacht is. ‘Eigenlijk zou ik willen dat, als ik

doodga, alles precies is opgelost, dat ik geen verleden meer heb. Ik slaag er al aardig in een hoop te vergeten,' beweerde Campert al in 1986 in een interview met Doeschka Meijzing (550).

Na de prachtige beschrijving van de liefde tussen Leo en Tineke Vroman heeft Mirjam van Hengel met *Een knipperend ogenblik* opnieuw een hoogstaande bijdrage geleverd aan de geschiedenis van de poëzie zonder de menselijkheid van het ontstaan en de verwerking daarvan uit het oog te verliezen.
